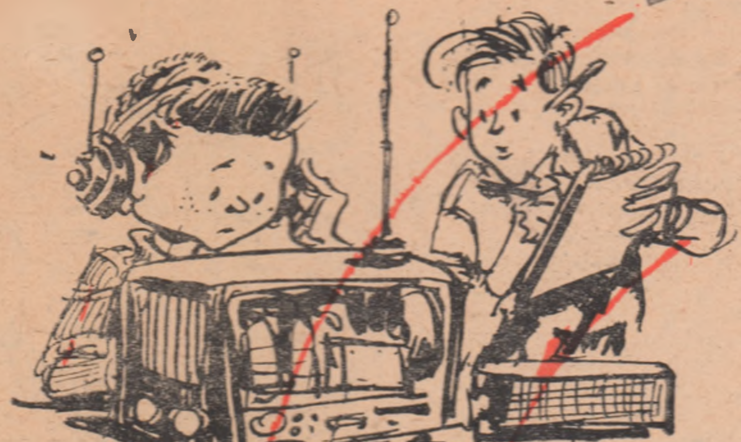
Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 42 (982) ★ miercuri 21 oct. 1964 ★ 8 pag. 30 bani

DOI REPORTERI PLINI DE ZEL: Dumitrache și Costel

O RADIOGRAMĂ F.F. URGENTĂ!!!

Povestire adevărată de:

Ovidiu Zotta și **Puiu Manu**

ÎN CASCA APARATULUI de radiorecepție se auzeau tot felul de semnale. Deodată, Costel tresări :

— Dumitrache, scrie ! Un mesaj ! Îți dictez : *„Aici clasa a VII-a A, Școala generală de 8 ani nr. 2 din Pucioasa, raionul Tîrgoviște ! Echipajul e în pericol ! Transmite...“.*

— Cine transmite ? întrebă alarmat Dumitrache.

— Nu știu. S-a întrerupt !

— Repede ! Plecăm într-acolo !

EI, DA, clasa a VII-A poate fi asemuită cu echipajul încercat al unei nave de cursă lungă ! Cei de pe bord i-au întîmpinat cu mirare pe Dumitrache și Costel :

— Ziceți că ați primit de la noi o radiogramă că am fi în pericol ? ! Imposibil ! Motoarele funcționează normal, în rîndurile echipajului domnește cea mai bună dispoziție, starea timpului e favorabilă. *Din clasa a V-a pînă acum noi n-am avut nici un corigent.* Sîntem bucuroși că ne vizitați, dar toată povestea asta cu radiograma trebuie să fie o greșeală !

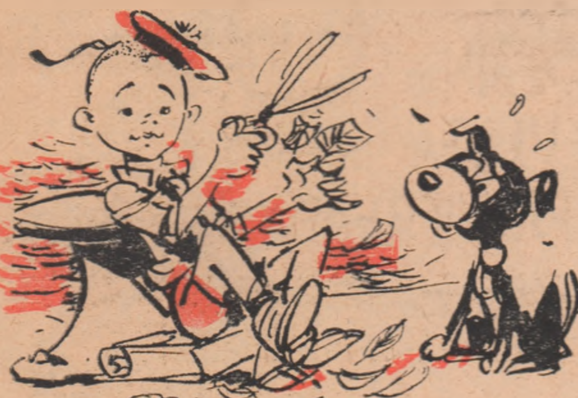
— Auzi, Costel ? îl dojeni Dumitrache. Ori aparatul tău e defect, ori n-ai înțeles bine mesajul !

— Chiar dacă e așa, tot e bine că am venit, replică Costel. Merită să fii oaspetele unei clase unde timp de doi ani nimeni n-a rămas corigent !

— De acord, zîmbi Dumitrache. Am și făcut cunoștință cu cîțiva pionieri care învață foarte bine : Nițescu Mircea, Onicescu Doina, Comănoiu Maria, Coman Irina, Stanciu Filica...

— Eu am aflat însă și unele amănunte ! De exemplu, Comănoiu Maria își datorează succesele voinței sale ; pentru nimic în lume nu se ridică de la masa de lucru pînă nu-și scrie toate temele și nu-și învață bine toate lecțiile. Stanciu Filica obișnuia să... plîngă — atunci cînd lua mai puțin de 9 sau 10 ! Ea crede, probabil, că singurul folos pe care-l tragi din învățătură e... nota ! Cu timpul, și-a dat seama că altceva e important și anume, *cunoștințele* pe care ți le însușești. Acum, ea învață nu pentru notă în sine, ci pentru că o interesează fiecare lucru nou și, ce crezi, obține note mai mari ca altădată !

— Dar de Nițescu ce zici ? E un băiat multilateral : citește mult, face sport (e pivotul echipei de handbal), dar toate astea, după lecții ! Așa se face că n-are decît un singur 9 : în rest, 10 și iar 10. Eh, să mai aibă omul încredere în talentul tău de radiografist !

BOMBONEL lipsise de la discuția de mai sus. Nu prea îl atrag conversațiile.

— Cuțu-cuțu, îl chemă în șoaptă un marinar scund și oacheș, eu sînt Stanciu Ion, vin' la nenea, am nevoie de tine !

— Ham-ham, cu plăcere ! Dar cu frunzele alea ce vrei să faci !

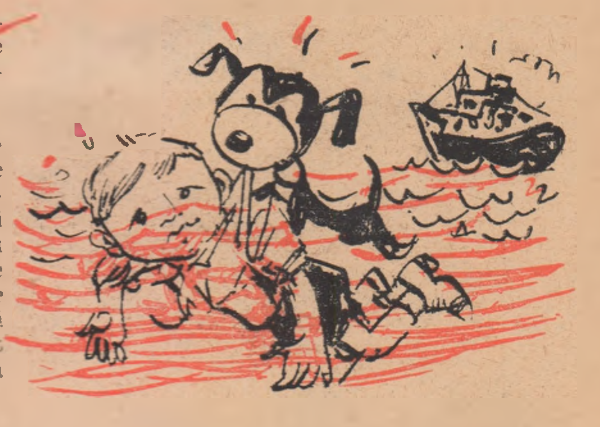
— Păi, nu știi ? Să ți le... tai ! Doar ești cățel !

— Da, însă nu mă pretez ! ripostă cu demnitate Bombonel. Ham-ham, încep să cred că radiograma n-a fost cu totul greșită ! Ia spune-mi repede, ce note ai ?

Dar tocmai cînd Stanciu începu, fără chef, să-i înșire cîte de 4 și de 5 posedă, un strigăt răsună din mare :

— Ajutor ! Ajutor !

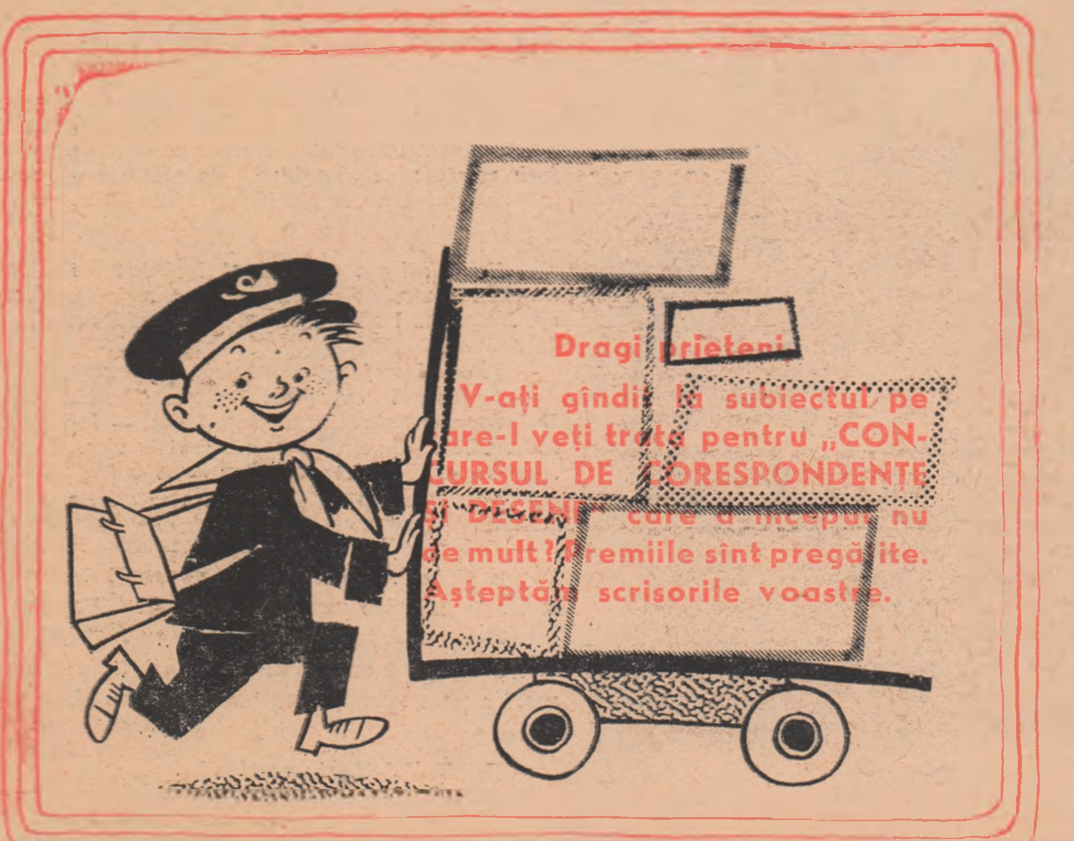
Bombonel sări peste bord, unde Dinu Liviu se zbătea în brațele unui... 2 primit de curînd la geografie. Din păcate, oricît ar fi Bombonel de devotat, e prea greu pentru un simplu cățel să ajute în situația asta pe un băiat de clasa a VII-a ! Unde mai pui că în aceleași ape... tulburi mai sînt Graur Teodor, Ghinoiu Ion, Sora Gheorghe...

PE PUNTE se așternuse o liniște desăvîrșită. Lucrurile se complicaseră. La început, totul părea să infirme vestea primită de Costel, dar apoi... Membrii echipajului, adică elevii clasei a VII-a se uitau cu oarecare ciudă la Bombonel. Dar el, fiind un cățel inventat de autori, ce vină poate să aibă ?! Cît despre faptul dacă mult discutata radiogramă a fost sau nu expediată de cineva din această clasă, ei bine, acest lucru e lipsit de interes. Important este că *ar fi putut să fie trimisă*. Într-adevăr, e o clasă cu o situație în general bună, an de an aici se obțin succese frumoase, dar... Iată-ne față în față cu acest „dar“, conjuncția poznașă care mai întotdeauna apare cînd nu te aștepți, încurcînd în aparență lucrurile, însă, de fapt, scurtînd drumul spre realitate. Va să zică, *sînt mulți elevi buni, **DAR** nu toți ; timp de doi ani clasa n-a avut un corigent, **DAR** nu există destulă grijă pentru ca tradiția să fie respectată în continuare ; s-ar putea ca și în acest trimestru nici o medie să nu fie sub 5, **DAR** ar fi mult mai bine dacă elevii ar învăța astfel încît mediile să fie cu mult peste 5 !*

E posibil ? Firește : Clasa e unită, copiii se cunosc de ani de zile ! Tovarășa profesoară Elena Teodoroiu le este un sfătuitor bun și un prieten apropiat, fiindu-le dirigintă încă de cînd erau într-a V-a. Adesea, își deapănă împreună amintirile, ca pe un jurnal de bord în acest „jurnal de bord“ sînt multe întîmplări. Nu toți elevii fruntași de azi erau la fel de harnici și pe atunci, dar colectivul clasei a găsit mijloacele de a-i determina să se îndrepte.

LA RĂSCRUCEA VÎRSTELOR

A sunat clopoțelul. Pîlcuri, pîlcuri, elevii Școlii generale de 8 ani nr 5 din Brașov părăseau sălile de clasă. Unii au prins a se juca în curtea școlii. Doru, elev în clasa a IV-a, zăbovea la ieșire, căci își aștepta fratele, elev în clasa a VIII-a. Acesta însă întîrzia.

Doru și-a îndreptat privirile spre ferestrele clasei unde știa că învață fratele său. Erau deschise. L-a strigat. La geam a apărut Mihaela, care făcîndu-i semn să tacă a închis geamul. „Ce-o fi cu Petrică ăsta? Doar știu că nu mai are ore!". Nedumerit a plecat acasă.

Mai tîrziu a venit și Petrică. Se vedea pe fața lui că-l preocupă ceva. Le-a spus că după ore în detașamentul lor s-a discutat statutul U.T.M. și Doru și-a adus aminte că fratele lui îl citea adesea în ultimul timp. Auzind că Petrică se pregătește, împreună cu ceilalți colegi, să intre în U.T.M., parcă ceva din vioiciunea de pe fața lui Petrică a trecut și asupra bunicului, care după ce și-a aprins pipa a ieșit cu copiii pe balcon. Cîteva clipe și-a găsit de lucru la o floare. Se vedea însă că se gîndește la ceva, iar după cum se încrunta — că se gîndește la ceva foarte îndepărtat. Apoi s-a așezat tacticos în șezlong luîndu-l pe Doru pe genunchi. Petrică ședea alături pe un scăunel. Astfel începu bunicul să-și depene din amintiri: „Tata nu m-a putut ține la școală decît patru clase. La 12 ani am plecat din sat. Eram mulți copii, iar tata avea puțin pămînt. Am plecat la început la Sibiu să-mi încerc norocul. Mai întîi am lucrat la un negustor. Lucram în prăvălie, îi făceam treburile și prin casă și eram doar mai mic decît tine, Petrișor. După aceea am învățat meseria de tîmplar. Nimeni nu ne da nouă tinerilor vreun sfat. Trebuia să te descurci cum puteai. Ei, acum e cu totul altceva. Voi aveți tot ce vă trebuie pentru a putea învăța, aveți tot viitorul în față. Cînd sînteți mici, de voi se ocupă organizația de pionieri, cînd deveniți mai mari și aveți alte preocupări, U.T.M.-ul vă învață să alegeți binele de rău, să creșteți oameni harnici, cinstiți, de nădejde.

Cînd bunicul s-a oprit o clipă, Doru l-a întrebat:

— Dar dacă Petrică va fi utemist n-o să se mai joace cu noi pe stradă?

Bunicul a zîmbit pe sub mustață:

— Cum să nu, numai eu nu m-am jucat de la 12 ani și am umblat de la patron la patron. El însă se va juca, nu va înceta să fie copil, însă organizația de tineret îl va pregăti pentru viață, îi va fi de acum sfetnic, astfel încît să devină un om de nădejde.

Și-n timp ce bunicul vorbea cu Doru, prin mintea lui Petrică se perindau o mulțime de gînduri. Ba se vedea utemist, ba își aducea aminte de discuțiile purtate cu utemiștii fruntași în producție de la Uzinele „Hidromecanica" din Brașov. Îi stăruiau în minte cele discutate despre statut, unde scrie că utemiștii trebuie să fie devotați patriei și partidului, să iubească munca, să se comporte ca un adevărat ostaș sub steagul partidului.

Au sosit acasă și părinții. L-au felicitat pe viitorul utemist. De pe balcon se vedeau luminile noului cartier. Rămași singuri, părinții au schimbat o privire care spunea parcă „avem băiat mare".

★

Nu departe de Brașov, în comuna Hărman, pe aleea străjuită de o parte și de alta de castani, pășeau doi tineri. Erau Tohăneanu Constantin și Tudor Gheorghe, elevi în clasa a VIII-a.

— Eu, Tudore, după absolvirea clasei a VIII-a vreau să merg la școala profesională. Vreau să devin mecanic dieselist. Tare-mi plac locomotivele. Aș sta toată ziua pe lîngă ele. Vreau să cutreier toată țara pe locomotivă.

— Mie îmi place, știi foarte bine, meseria de tractorist. Vreau să lucrez în comună.

— Trrrr... ho, Băicoi, se auzi în stînga lor pe drum și-l văzură pe Moș Toma strunind armăsarul.

— Unde umblați, băieți, la ora asta? Ia suiți să vă duc pînă mai spre casă.

— Am fost pînă la comitetul U.T.M. Ne-au fost înmînate carnetele de utemiști! — îi răspunseră cei doi într-un glas.

Căruța s-a pus în mișcare și contrar obiceiului său, Moș Toma tăcea. Am mers cît am mers așa în tăcere, fiecare purtîndu-și gîndurile sale. Apoi deodată Moș Toma s-a aplecat pe rînd spre cei doi băieți și i-a sărutat.

— Bravo băieți, să fiți tot așa de vrednici ca și ceilalți utemiști din comună. Îmi pare tare bine. Să știți că voi sînteți primii utemiști din comună născuți fii de colectiviști. Sînteți de vîrsta colectivei. Tot eu v-am adus cu căruța de la maternitate. Atunci n-aveam în Hărman nici maternitate, nici mașini, nici multe alte cele. Acum, iată-vă flăcăi, și încă utemiști! Să trăiți, băieți!

D. NISTOR

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Preferințe de duminică

Dialog între... necunoscuți

— Mie, lui Croitoru Emil și lui Baciu Nicolae ne plac timbrele. De altfel, la Școala generală de 8 ani nr 26 sînt mulți filateliști. Să stai ceasuri întregi în fața unei serii „Enescu" de pildă, sau „Fauna", „Flora" și tot nu te plictisești (foto 1)

★

— Dacă mi-am terminat lecțiile? Eu, dragă, nu-mi las nimic de scris sau de învățat pe duminică. Programul zilei e literă de lege. Duminica e zi de odihnă.

— Și ce ai preferat duminică, spre exemplu?

— Împreună cu Ignat Tudor, Stanciu Tudorel, Bulungea Constantin și Stan Liviu, — toți învățăm la Școala medie nr. 28 — am fost la circ. În pauza spectacolului, am vizitat și menajeria (foto 2).

★

— Orice ați zice, intră în vorbă Haralambie Eugen (foto 3) de la Școala generală de 8 ani nr. 150, mie îmi plac mai întîi porumbeii. Deși nu sînt voiajori, îi îndrăgesc mult. Apoi, cu toate că nu au nici o legătură cu primii — cîinii. Tata e vînător sportiv și în vacanță mă lua uneori cu el.

★

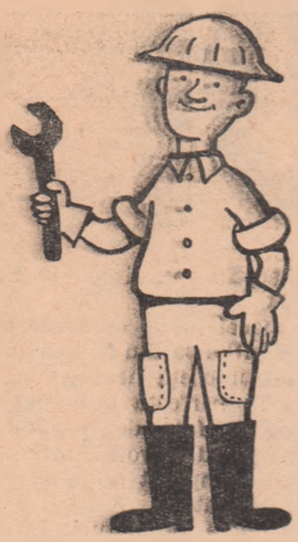
— Ce ziceți de toate acestea?

— Ei, ce să zic, preferințe duminicale.

CRISTINA ANDREI
Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

CE DATOREZ STUDIULUI

Un inginer

Ştiţi că ţara noastră se numără printre puţinele ţări din lume care execută foraje de mare adîncime? (Nu de mult s-a pătruns pînă la adîncimea de 5 315 m!)

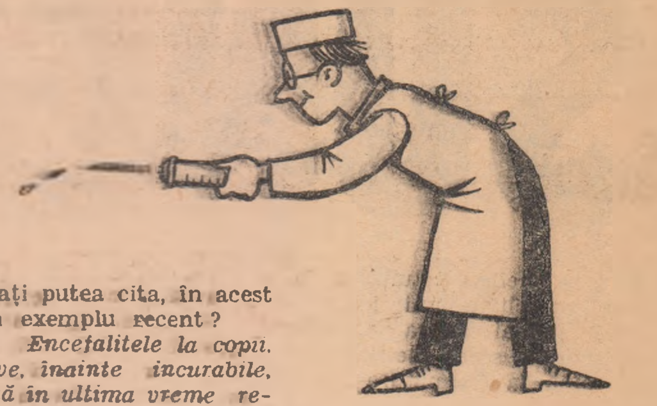
„Trebuie să ştiţi însă — aşa-mi spunea deunăzi tovarăşul inginer Petre Pleşoianu de la „Uzinaj" — că instalaţiile noastre de foraj sînt vii, îşi au viaţa lor...". Într-adevăr, ele îşi au viaţa lor, căci în acest sens, viaţă înseamnă schimbare, perfecţionare, modernizare. Ele trăiesc prin inteligenţa, iscusinţa, munca perseverentă a făurarilor lor, muncitori, tehnicieni, ingineri de la Uzinele „1 Mai" din Ploieşti.

Am cunoscut în uzină o mulţime de tineri comunişti, utemişti. Lucrează în secţii diferite, dar pe toţi îi preocupă „viaţa" instalaţiilor de foraj produse aici. Toţi au cunoştinţe temeinice datorate unui studiu de zi cu zi. Munca lor, viaţa lor dau „viaţă" produselor lor. Tovarăşul Iliescu Arpad, desenator, a modificat constructiv şi dimensional tijele de la prevenitoarele de erupţie. Acum acestea sînt mai uşoare şi, deci, mai uşor manevrabile. Tovarăşul Duţă Romeo, după absolvirea şcolii tehnice, a lucrat în uzină. Devenit apoi inginer, el a propus o nouă metodă de turnare a unor repere, metodă care aduce importante economii de oţel. Tovarăşul inginer Teodorescu Cristian a propus o nouă metodă de îndoire a montanţilor de turlă, care a adus economii şi îmbunătăţiri calitative evidente.

Ţara noastră, în trecut „eminamente agricolă", este azi una din cele mai mari exportatoare de instalaţii de foraj din lume. Fiecare lot de instalaţii care părăseşte uzina conţine schimbări, îmbunătăţiri, modernizări. Iar din ţară şi de peste hotare vin — ca o mulţumire — aprecieri, medalii de aur care confirmă cunoştinţele temeinice, iscusinţa şi inteligenţa făurarilor ploieşteni.

D. NISTOR

Un medic

La interesanta chestiune „Ce datorez studiului?", aş putea răspunde în două feluri — ne-a spus dr. Gh. Dumitrescu, specialist pediatru, directorul spitalului din Găeşti. Spontan, şi atunci răspunsul ar fi foarte simplu: TOTUL! *Şi, după o oarecare reflexie, răspunsul ar avea mai multe puncte: 1. Studiului îi datorez, în primul rînd,* calificarea mea profesională; *2. Studiului îi datorez, de asemenea, practicarea, de la începutul carierei mele, a peste* 12 000 tratamente, aplicate la tot atîtea cazuri, cu succes; *3. Tot studiului continuu (învăţ şi acum aproape la fel ca în studenţie!) datorez* progresele mele ca specialist, însuşirea celor mai noi metode de terapie *care rezolvă, într-un procent din zi în zi mai ridicat, probleme ce ieri păreau fără soluţii...*

— Ne-aţi putea cita, în acest sens, un exemplu recent?

— *Da. Encefalitele la copii, boli grave, înainte incurabile, îşi capătă în ultima vreme rezolvări terapeutice din ce în ce mai eficace. Fiind la curent cu ele, te afli, evident, înarmat împotriva bolii, o ataci cu curajul cunoscătorului şi ai, deci, mai mult succes!*

— Ce ne puteţi spune, în încheiere, despre studiu şi necesitatea lui?

— *Ceva ce la prima vedere ar putea să pară o curiozitate. Am un amic, doctor, acum pensionar, care are respectabila vîrstă de 90 de ani. Deşi nu mai practică de mulţi ani meseria, mă vizitează lunar, cu care ocazie mă întreabă despre ultimele noutăţi din medicină, cerîndu-mi totodată să-i împrumut revistele de specialitate, să le studieze. I le dau cu plăcere şi... respect!*

M. POP

Un brigadier de G. A. C.

— N-o să putem planta căpşunile, tovarăşe Papu, păcat...

— Păi văd şi eu, a plouat tare mult şi terenu-i ca aluatul, i-a răspuns, pe gînduri, brigadierul, în timp ce se întorceau spre sediul colectivei. Trebuie să mai aşteptăm, îşi ziseră ei despărţindu-se.

— Şi-o să mai aşteptaţi mult? m-am adresat eu brigadierului.

— Dacă vrem să facem treabă cum scrie la carte, apoi aşteptăm să vină vremea bună.

— Va să zică totul depinde de cum scrie la carte...

— Păi, să vă spun ceva, mi-a luat-o înainte brigadierul Bogdan Vasile, care lucrează în G.A.C. Păuleşti, raionul Satu Mare. În 1949, cînd s-a înfiinţat gospodăria, am lucrat la cîmp, la cultura mare, apoi în sectorul horticol. Treabă frumoasă cu florile, nici vorbă, dar cînd lucrezi prima dată, ai mai puţină experienţă. Era cît pe-aci s-o păţesc cu hortensiile. Astea-s flori delicate!... Am vorbit cu unul, cu altul, şi m-am aşezat pe citit „Cartea grădinarului". Am văzut acolo că hortensia trebuie să aibă o temperatură mai scăzută, să fie udată mai des. Aşa am făcut. Şi florile au crescut de ţi-era mai mare dragul!

...Pe urmă, conducerea m-a trimis brigadier legumicol. Cinste mare, dar să fiu sincer: la început mi-a părut rău că am fost luat de lîngă florile mele. Ştiam însă un lucru: cartea îmi este un prieten nedespărţit.

— Şi cum v-a ajutat în sectorul legumicol acest prieten?

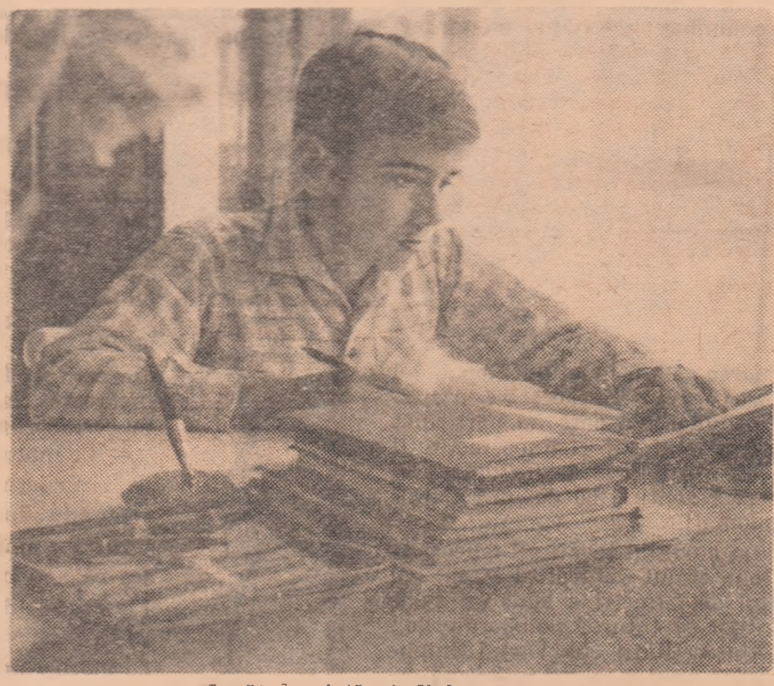
— Uite, anul ăsta, am învăţat cum trebuie să întreţin cultura de roşii timpurii.

— Roşiile acestea v-au adus, desigur, un venit bun, nu?

— O, desigur: 44 000 de lei la hectar! Ori, în mod obişnuit, n-am fi obţinut mai mult de 28 000 lei.

Într-adevăr, ca la carte, m-am bucurat eu. Şi aceasta, numai datorită studierii celei mai înaintate experienţe!

MARTA CUIBUŞ

„Învăţ. În viaţă, studiul perseverent e de strictă necesitate", e de părere pionierul Petrican Dinu, din clasa a VI-a B de la Şcoala medie nr. 7 din Capitală.

Un arhitect

Schelele de lemn şi de fier, împînzite de sute de inimi vibrătoare, fremătau melodios jur-împrejur.

În cîntecul de cărămidă, de fier, de drapele, iată-mă ajuns sus, la etajul opt.

De aici vezi mai bine Dunărea populată de vase, arcul falezei, turnurile de sticlă şi coral ale blocurilor, proiectate de tinerii arhitecţi, care nu de mult au părăsit amfiteatrele, băncile institutului.

Stau alături de tînărul arhitect Avram Gheorghe, privindu-i creionul ce aleargă vesel pe o coală. Foloseşte toate teoremele, toate formulele învăţate în institut. Acum, el le aplică din plin. Îşi vede visul clădit, cărămidă cu cărămidă.

Creionul i s-a oprit undeva, pe una din planşele haşurate cu linii oblice şi paralele: e o viitoare mare clădire. Se văd clar oraşul, blocul I 2, G 3, populate de pescari, de muncitori... blocuri la care şi el a muncit, alături de alţi proiectanţi.

Îmi întinde în faţă o altă planşă.

— Iată viitorul oraş... Alei străjuite de arbori, apartamente mult mai ieftine, confortabile... Deocamdată — studiem toate posibilităţile, studiem metode mai rapide de a înălţa frumosul...

Studiu... studiu... studiu!...

Îmi vorbea aşa de clar, aşa de frumos şi de sigur, încît parcă mă şi vedeam printre chenarele viitoarelor blocuri alături de cel ce le-a zărit cel dintîi, în visele sale, deocamdată pe hîrtie, care vor fi înşurubate curînd în pămînt de către talentaţii constructori.

NICOLAE BULGARU

Portretul săptămînii

Modestie, răspundere, perseverenţă...

Cunoscusem clasa (a V-a B de la Şcoala medie „Mihail Sadoveanu" din Iaşi), cunoscusem unele obiceiuri, planurile de viitor, micile bucurii sau necazuri, îi cunoscusem colegii şi colegele. Ştiam că în primele zile de şcoală trecuseră toţi „prin cele mai mari emoţii" (era primul an cînd aveau profesor la fiecare materie), că li s-a părut „destul de greu şi de neobişnuit", dar că „s-au acomodat repede". Mai ştiam că Sficlea Cristian răspundea totdeauna bine, că era atent la explicaţii, că a luat un zece la franceză şi-un alt zece la ştiinţe naturale; că şi alţi colegi sau colege (Cehan Petru, Macarevici Mariana, Puiu Sorin) învăţau şi răspundeau bine. Observasem, de asemenea, că Rusu Maria era foarte timidă. Din cauza asta stătea singură în ultima bancă, deşi în faţă n-avea pe nimeni. Banca era liberă. Îşi lua conştiincioasă, notiţe, învăţa, ştia, dar nu ridica niciodată mîna. N-avea curaj. Uneori răspundea în şoaptă, numai pentru ea, ca să vadă dacă n-a uitat. Alteori repeta (tot în şoaptă) răspunsurile pe care le dădeau colegii.

Despre Pricop Ion şi despre Cucu Dumitru ştiam că au luat cîte un trei la romînă; că la ultima oră de dirigenţie Scoică Ştefan a fost sancţionat pentru indisciplină în această problemă opinia clasei se arătase cît se poate de aspră şi promptă. Ca să nu-şi mai necăjească vecinul în timpul orelor şi ca să fie atent la explicaţii, Scoică Ştefan a fost obligat să stea singur într-o bancă mai în faţă.

Pe Dănilă Dorina am observat-o abia în recreaţia mare întîi, mi-a atras atenţia un amănunt aproape lipsit de importanţă. După ce a ieşit profesoara (avuseseră ştiinţe naturale), a rămas liniştită la locul ei, a strîns caietele, cartea şi tot ce mai avea pe pupitru, le-a pus în servietă, apoi, în timp ce alţi colegi şi colege se înghesuiau la uşă, strigînd şi îmbrîncindu-se, ea s-a dus să-l ajute pe elevul de serviciu să deschidă geamurile. După asta, am observat şi alte amănunte. În timpul orelor nu se repezea niciodată cu degetele în sus, nu se ridica de la locul ei şi nici nu-şi întrerupea colegii cu „spun eu, spun eu" — aşa cum îi întrerupea mereu Cotîr Florian. Răspunsurile Dorinei erau de obicei scurte. Spunea numai ceea ce era necesar şi se aşeza fără să se uite triumfătoare în jur. Cînd am auzit-o pe Mafteciuc Elena că o numără printre fruntaşii clasei, nu m-am mirat. Dorina este într-adevăr o pionieră perseverentă şi modestă, o bună colegă. Notele ei sînt destul de convingătoare: zece la romînă, zece la istorie, zece la geografie, zece la ştiinţe naturale.

Am întrebat-o ce face ca să ia note atît de bune. Dorina m-a privit mirată, s-a gîndit puţin, apoi a răspuns scurt, aşa cum obişnuieşte ea:

— Învăţ!

I-am cerut să povestească şi colegilor cum învaţă. A înălţat iarăşi din umărul sting.

— Seara, cînd vin de la şcoală, îmi pun geanta în cameră, pe masă. După puţină odihnă îmi fac lecţiile. Întîi învăţ. Apoi scriu. Şi încep cu obiectele cele mai grele. Dimineaţa repet fiecare lecţie o dată sau de două ori. Restul timpului îl petrec recreativ: lecturi, joacă, plimbări cu bicicleta sau cu prietenele...

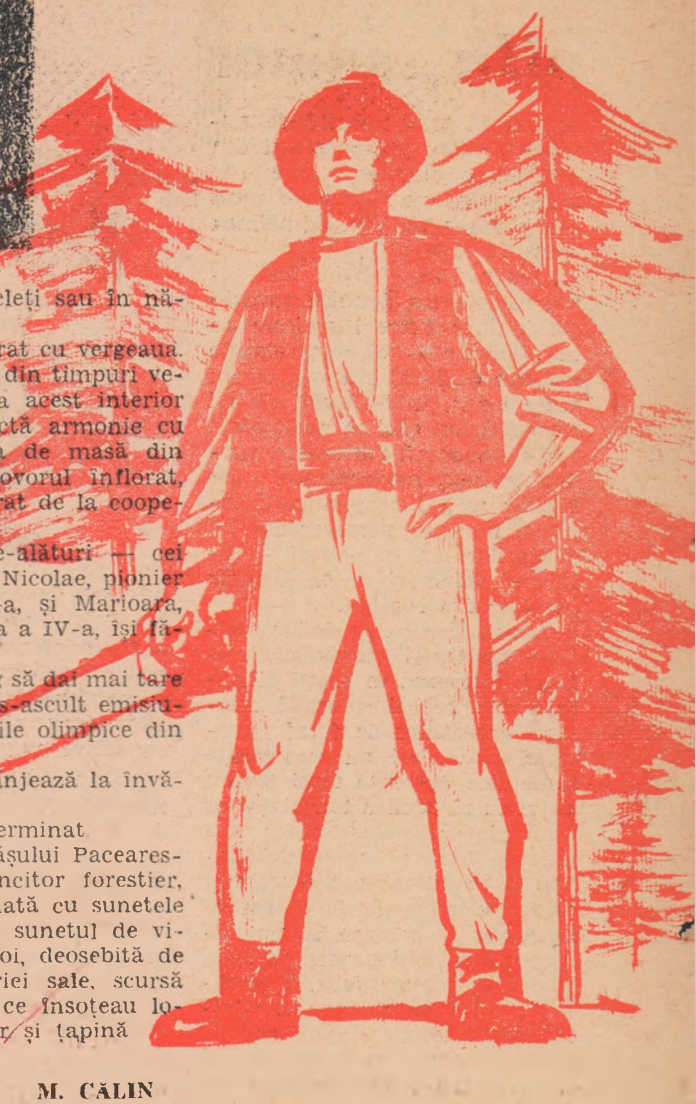
— Deci, ai un program pe care îl respecţi!

Dorina a înălţat de data asta din amîndoi umerii şi a murmurat:

— Fără program nu se poate...

COSTACHE ANTON

SUNETE NOI

Sus, pe cheile Olteţului, acolo unde, cu cîţiva ani înainte, umbla numai capra neagră, este acum o şosea pietruită ce urcă pînă la Curmătura Olteţului.

Cale de 20 km pe serpentine, pe sub zidurile drepte ale stîncilor e un continuu du-te-vino de maşini şi tractoare. De-a lungul şoselei — stîlpi de telegraf, iar departe, în inima pădurii, peste suişul repede al muntelui, se zăreşte, ca o linie neagră trasă cu tuş peste vîrfurile copacilor, cablul gros, din oţel, al funicularului. Pădurea, învăţată cu pasul şi glasurile sălbăticiunilor sau cu icnetul toporului, a început să se deprindă cu sunete noi. O scurtă smucitură de o cureluşă şi vuietul tăios al ferăstrăului mecanic urcă departe printre copacii pe care mai înainte cineva a marcat semnul că vor fi doborîţi.

Experimentat, ochiul tăietorului alege partea de cădere a copacului, face întîi o tăietură numită tapă — pe direcţia căderii, apoi dinţii strîmbi dar repezi ai ferăstrăului mecanic, într-un minut-două, îl doboară. Pădurea a uitat icnetul ce însoţea lovitura toporului. Şi pregătirea, adică curăţarea de crengi, se face tot cu ferăstrăul mecanic. Fasonarea, care înseamnă tăierea copacului după ce a fost sortat potrivit calităţii lui, adică pentru derulare (să fie transformat în foi de placaj), sau pentru gater, (să fie prefăcut în cherestea), pentru celuloză sau pur şi simplu pentru foc, se face tot mecanic. Corhănitul (transportul la rampa de încărcare) e mai complicat.

Pe suişurile repezi ale muntelui chiar tractoarele de coastă, n-au acces. Aici, cu ţapina, buşteanul e orientat spre făgaşul săpat de vreun pîrîiaş sau de plai spre locul de unde poate fi prins de ghearele mecanice ale funicularului.

A avut loc în sunetele pădurii o schimbare calitativă. Truda tăietorului a fost înlocuită cu o muncă fără eforturi fizice, dar care are nevoie de o calificare mai înaltă. Mecanizarea a schimbat şi viaţa tăietorilor. Pacearescu Nicolae, de exemplu, este de mai mulţi ani muncitor în exploatarea forestieră. Munca lui se desfăşoară în pădure.

Urechea i s-a deprins să asculte sunetele ce-i plac şi în pădure şi acasă.

Îi place să asculte cîntecul mierlei şi îi place pitorescul pădurii. Mai ales acum, toamna, cînd copacii şi-au muiat vîrfurile în culoarea asfinţitului.

După orele de lucru are şi timp şi ochi pentru frumuseţile naturii. Dar îi place tot atît de mult să stea în casă, de pildă, pe somieră, şi să asculte... „Privighetoarea" fabricată la „Electronica", în Bucureşti.

— E practic, îmi spune el arătînd spre aparatul de radio. Cînd nu-mi place programul, îl trec pe picap şi ascult ce vreau.

Într-adevăr, ascultă ce vrea! Are colecţia de plăci bine asortată. Mai cu seamă cîntece olteneşti.

M-am uitat cu plăcere în interiorul casei, cald, primitor, cu miros de mere coapte.

Mobilă din Sibiu cu furnir de nuc. Pe pereţi şervete lucrate în şebac, în cocleţi sau în năvădeală.

Un macat lucrat cu vergeaua. O artă înflorită din timpuri vechi înfrumuseţa acest interior şi era în perfectă armonie cu mobila, cu faţa de masă din nailon şi cu covorul înflorat, modern, cumpărat de la cooperativa din sat.

În camera de-alături — cei doi copii ai săi, Nicolae, pionier în clasa a VII-a, şi Marioara, pionieră în clasa a IV-a, îşi făceau lecţiile.

— Tată, te rog să dai mai tare radioul! Vreau s-ascult emisiunea de la jocurile olimpice din Tokio!

— Nu vă deranjează la învăţat?

— Nu! Am terminat.

În casa tovarăşului Pacearescu Nicolae, muncitor forestier, au pătruns, o dată cu sunetele noi din pădure, sunetul de vioară al vieţii noi, deosebită de aceea a copilăriei sale, scursă printre icnelile ce însoţeau loviturile de topor şi ţapină.

Sunete noi.

M. CĂLIN

Adunarea festivă consacrată Centenarului Universităţii din Bucureşti

Miercuri, 14 octombrie a.c., în marea sală a Palatului Republicii Populare Romîne a avut loc adunarea festivă consacrată Centenarului Universităţii din Bucureşti, adunare la care au participat conducători de partid şi de stat, reprezentanţi ai unor instituţii şi organizaţii centrale, oameni de ştiinţă şi artă, cadre didactice, studenţi, invitaţi de peste hotare reprezentînd 60 de universităţi din numeroase ţări precum şi diplomaţi.

Primit cu puternice aplauze a luat cuvîntul tovarăşul **Gheorghe Gheorghiu-Dej** care, în numele Comitetului Central al P.M.R., al Consiliului de Stat şi al Consiliului de Miniştri a adus un salut călduros corpului didactic, studenţilor şi tuturor colaboratorilor Universităţii cu prilejul împlinirii unui secol de activitate. Arătînd că înfiinţarea Universităţii bucureştene **„a marcat în viaţa culturală şi ştiinţifică a ţării un eveniment de profundă semnificaţie"**, care corespunde năzuinţei de afirmare a culturii naţionale, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a spus: **„Aici s-au afirmat renumite şcoli de ştiinţă romînească: cea de matematică, ilustrată de profesorii Spiru Haret, Gheorghe Ţiţeica, Traian Lalescu, Dimitrie Pompei, Simion Stoilov; cea de biologie şi medicină, cu străluciţii ei exponenţi Dimitrie Voinov, Victor Babeş, Gheorghe Marinescu, Ioan Cantacuzino, Traian Săvulescu; şcoala de lingvistică reprezentată de Bogdan Petriceicu Haşdeu şi Ovid Densuşianu; cea de arheologie, de care se leagă numele lui Alexandru Odobescu şi Vasile Pîrvan; şcoala de istorie naţională a savantului de renume mondial Nicolae Iorga, nume la care s-ar putea adăuga multe altele, ale celor ce au dat strălucire întregului nostru învăţămînt.**

Citadelă a ştiinţei, Universitatea a promovat bogate tradiţii progresiste, a contribuit la răspîndirea ideilor înaintate!"

Au luat apoi cuvîntul **acad. Gh. Mihoc**, rectorul Universităţii, iar **acad. Ştefan Bălan, acad. Ilie Murgulescu** şi **acad. C. Daicoviciu** au adus saluturi în numele Ministerului Învăţămîntului, Academiei R.P.R. şi al Universităţii şi celorlalte instituţii de învăţămînt superior din ţară; în numele celor peste 13 000 de studenţi ai Universităţii Bucureşti a vorbit studentul Niculescu Basarab.

Au transmis apoi mesaje de salut şi daruri oaspeţii de peste hotare.

Într-o atmosferă entuziastă s-a dat apoi citire scrisorii adresată C.C. al P.M.R., Consiliului de Stat şi Guvernului Republicii Populare Romîne, de corpul profesoral şi studenţii Universităţii Bucureşti. „Conştiente de menirea Universităţii în viaţa socială şi cultural-ştiinţifică, de importanţa misiunii ce ni s-a încredinţat în formarea de cadre de specialişti necesari învăţămîntului, ştiinţei, economiei şi culturii noastre — se spune în încheierea scrisorii — ne vom strădui să fim întotdeauna la înălţimea acestei nobile sarcini, a preţuirii ce ni se acordă, dînd patriei tineri intelectuali bine pregătiţi profesional, cu un larg orizont cultural-ştiinţific, devotaţi trup şi suflet poporului nostru, măreţei cauze a socialismului, progresului şi păcii în lume".

Păşind în al 101-lea an de viaţă, să-i urăm Universităţii bucureştene: **Vivat, crescat, floreat Universitas Daco-Romana Bucurestiensis!**

POŞTĂRIŢA

Dis-de-dimineaţă, o oră cînd cei mai mici dintre voi nu se grăbesc să sară din pat să-şi facă exerciţiul de gimnastică; somnul de dimineaţă e grozav!

Aurelia Iana însă, poştăriţa, se şi află la ora asta în faţa mesei încărcate cu maldăre de scrisori, la poştă.

— Ce multe au sosit! se entuziasmează, începîndu-şi lucrul.

Nu e simplu, mai ales că aci, în cartierul Floreasca din Bucureşti, s-au ridicat zeci de blocuri noi, un orăşel întreg — şi unii primesc încă scrisori pe vechea adresă. Ea însă cunoaşte perfect numerele noi, adresele.

Plicurile albastre, albe, sînt luate unul cîte unul, aşezate pe străzi, cu grijă. Şi nu-s puţine scrisorile acoperite cu rînduri stîngace de copil! Astă-vară, îndeosebi, cînd băieţii şi fetele erau în tabere, nu mai prididea cu scrisorile sosite din toată ţara. De la munte, de la mare...

Dar iată că totul e gata, scrisorile sînt aşezate în ordine, la fel şi abonamentele, ziarele, revistele.

Aurelia le rînduieşte în geanta de piele pe care o pune în spate şi porneşte în cartier, cu bicicleta.

— Poştăriţa!... Poştaşul!...

Copiii sînt cei dintîi care-i anunţă sosirea pe strada lor. Se strîng ciorchine în juru-i:

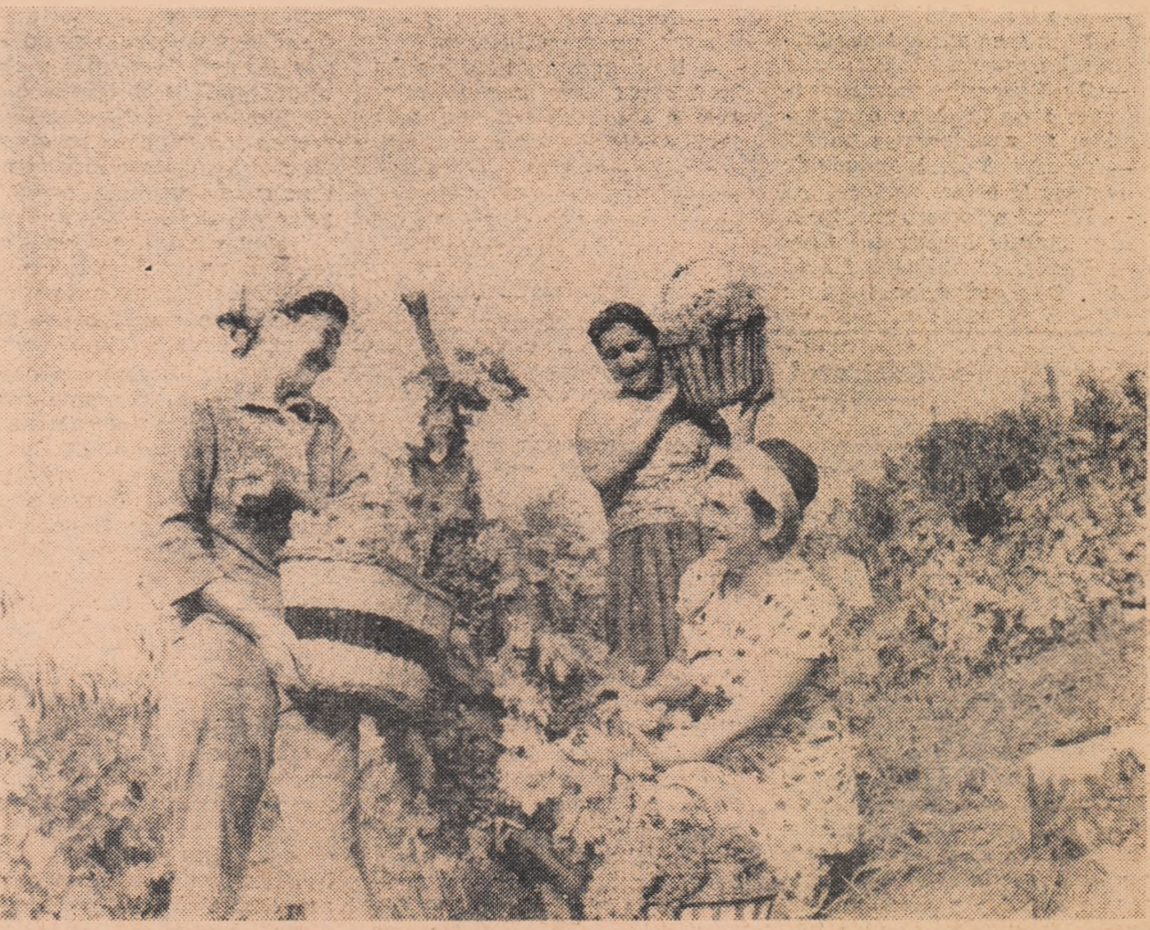
— Eu n-am nici o scrisoare? se grăbeşte să întrebe cîte unul mai nerăbdător.

— Bunicul îşi cumpără ochelari noi, i-aţi adus pensia?...

— Văd c-aveţi „Scînteia pionierului", număr nou. Şi eu sînt abonat!...

Prietenoasă, poştăriţa scoate scrisorile

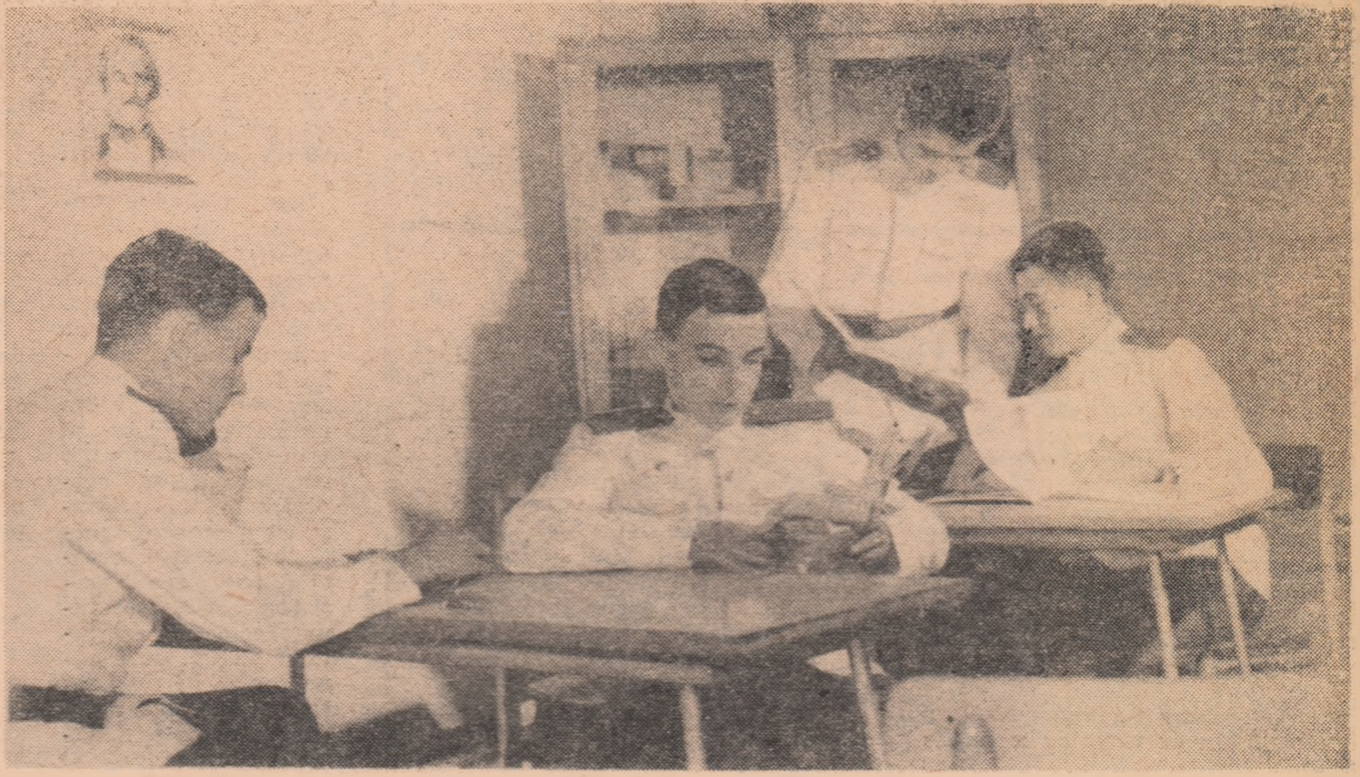

Au d
tinerel
noastr
dărnit

25 octombrie — Ziua Forțelor Armate ale R. P. Romîne — e o dată care amintește de un eveniment cu adîncă semnificație în istoria poporului nostru: cu douăzeci de ani în urmă, la 25 octombrie 1944 — în urma luptelor purtate de armata romînă, umăr la umăr cu armatele sovietice, pentru nimicirea ultimelor rezistențe ale trupelor hitleriste — a fost desăvîrșită eliberarea întregului teritoriu național al Romîniei de sub jugul fascist.

După eliberarea patriei, armata romînă a continuat lupta cu aceeași vitejie și dincolo de teritoriul țării, pînă la victoria finală asupra Germaniei hitleriste. De-a lungul a 260 de lupte glorioase pe frontul antihitlerist, armata romînă a străbătut peste 1 000 de kilometri de la Mureș pînă în Boemia (Cehoslovacia), eliberînd 3 831 de localități, dintre care 53 de orașe. Pentru vitejia lor, pentru faptele de arme săvîrșite pe cîmpul de luptă, pe frontul antihitlerist, peste 300 000 de soldați, subofițeri și ofițeri romîni au fost decorați cu ordine și medalii romîne, sovietice și cehoslovace. Prin bătăliile purtate, prin sîngele vărsat, poporul romîn și-a adus contribuția la victoria asupra fascismului, a înscris o pagină glorioasă în istoria luptelor sale pentru libertate și independență națională și a contribuit la eliberarea și a altor popoare.

Manifestînd o grijă permanentă pentru apărarea patriei, a muncii pașnice, creatoare a poporului, partidul nostru a luat în anii construcției socialiste toate măsurile pentru întărirea continuă a armatei populare. Poporul nostru se mîndrește cu armata sa populară, devotată trup și suflet cauzei socialismului și păcii, slujind cu credință interesele celor ce muncesc. Militarii armatei noastre, înzestrată cu armament și tehnică de luptă moderne, își perfecționează neîncetat pregătirea de luptă și politică, își ridică măiestria militară, stînd neclintit de strajă cuceririlor revoluționare ale poporului, marilor realizări obținute sub conducerea partidului în opera sa de desăvîrșire a construcției socialiste în patria noastră.

Oră de studiu în sala de lectură a bibliotecii Liceului militar „Dimitrie Cantemir".

De strajă patriei socialiste

DIN AMINTIRILE UNUI PARTICIPANT LA LUPTELE DE ELIBERARE A PATRIEI.

Pagini de vitejie

Cu calm, liniște și ordine desăvîrșită, infanteria trece Mureșul la sud. Comandamentul Diviziei 21 infanterie precede deplasarea trupelor spre Oarba de Mureș, un sat, într-o „hoagă", într-o gaură de-a lungul unei văi scurte, dar adînci. Oarba de Mureș e „oarbă" cu adevărat. Căci afară de Mureș, din sat nu se prea vede mare lucru. Aici se bătea vitejește Divizia 11 infanterie, iar alături, mai spre vest, la nord de Cipău și în „capul de pod" de la Sîngiorgiu, lupta din greu, avînd pierderi mari, Divizia 9 infanterie care urma a fi schimbată de Divizia 21.

Intreaga operație de descleștare de la nord de Sînpaul (înălțimea Raput), de deplasare spre Oarba de Mureș, de intrarea în noua poziție într-un nou dispozitiv de luptă în „capul de pod" de la Sîngiorgiu este, prin excelență, un model de operă de stat major. Dar laude binemeritate trebuie aduse aici mai ales tuturor ofițerilor și ostașilor din Divizia 21 pentru luptele foarte grele, dar încununate de succes din „capul de pod" Sîngiorgiu, a cărui cucerire a fost de cea mai mare însemnătate pentru luptele ce se purtau. Imi amintesc de fapta sublocotenentului Mărcuș. Cu o eșarfă tricoloră, pusă în vîrful unei baionete, el pleacă la atac cu plutonul său pentru a cuceri cota 495.

— Ura! Ura! Inainte, băieți, la asalt!

Inamicul dă înapoi. Creasta e ocupată de noi. Dar în bătaia vîntului, puternic și rece, alături de tricolorul fluturînd, zăcea și neînfricatul ofițer, fulgerat de un glonte dușman. Imi amintesc și de un alt luptător: căpitanul de rezervă voluntar Gheorghe Mănoiu, om în vîrstă, luptător din primul război mondial și logodnic al eroinei de la Jiu — din 1917 — Ecaterina Teodoroiu. Și el a căzut vitejește în luptă; în portofelul său, într-o scrisoare pe care încă nu apucase s-o expedieze fratelui său, răspundea la o întrebare care i s-a pus: de ce a plecat cu tîmplele albite să lupte ca voluntar. El scria între altele: am strîns în inimă multă ură împotriva cotropitorilor care au ucis-o pe Ecaterina Teodoroiu și au asuprit și împilat poporul nostru prin jaful lor inuman.

. . . .

La 10 octombrie, ne găseam în zona Corpadea (10–12 km est de Cluj). Vremea se răcise. Ploaia măruntă de toamnă nu contenea. Ofițeri și ostași, toți erau uzi leoarcă. Un noroi clisos împiedica deplasarea. Vehiculele auto nu mai puteau ieși din drumul mare. Aprovizionarea era din ce în ce mai grea. Dar ne-am bucurat de tot sprijinul populației care ne-a primit cu o mare bucurie.

Era spre seară. Din cînd în cînd numai rare focuri de armă se mai auzeau. Ciocnirile încetaseră. Pe prispa unei case, încercam să dorm pe un maldăr de fîn, scos de sub o șură.

— Domnul general! Domnul general! Unde este domnul general?

Un ostaș, agent de legătură de la un batalion de rezervă, mă striga din răsputeri.

— Ce este, băiete?

— Să trăiți, domnule general, în dreapta noastră a apărut vrăjmașul. Poftiți plicul acesta.

Am aflat, din raportul primit, că legătura cu vecinul din dreapta nu mai exista și că la aripa dreaptă s-a format un gol în care inamicul s-a infiltrat cu intenția vădită de a cădea pe la dreapta, în spatele diviziei. Hotărîrea luată a fost imediat pusă în aplicare; „siguranță" cu dreapta, atac puternic din flancul stîng. Acțiunea promptă nu întîrzie să dea roade. Situația critică de la dreapta se transformă într-un important succes. Lovit tare și pe neașteptate, în puterea nopții, inamicul se zăpăcește. Pînă dimineață se realizează nu numai o însemnată progresiune pe tot frontul, (ce s-au pus imediat în funcțiune de trupele noastre), dar se fac circa 800 de prizonieri, se capturează 12 tunuri, 14 branduri grele, cantități mari de muniții, armament portativ și automat.

In această operație de noapte, în care atacul prin surprindere a jucat un mare rol, victoria a fost deplină datorită atît disciplinei și îndrăznelii ostașilor, cît și priceperii, destoiniciei și curajului comandanților de toate gradele.

POLIHRON DUMITRESCU
General maior în rezervă

din geantă, ziarele, revistele, le împarte cu grabă. Și, cît urcă scările ca să-i ducă bunicului pensia (din care să-și cumpere... ochelari noi!), băieții care știu să pedaleze nu scapă prilejul să facă o plimbare cu bicicleta!

Nu se supără, e doar prietena copiilor! Ea, poștărița inimoasă, care zilnic, pe vreme frumoasă sau pe ploaie, vara sau iarna, cu teancul de scrisori și gazete proaspete în brațe, e nelipsită de pe strada lor!...

AL. DINU IFRIM

se bucura
fotografia
amna și-a
plin roa-
e.

MOZAIC

Intr-una din zilele *de vară, Pokrovski Eugenius, vînător sovietic a observat pe un mal nisipos al fluviului Sîr-Daria un somn uriaș. Primul gînd al vînătorului a fost să pună mîna pe el. Cu mîna însă n-a fost chip să-l rețină și s-a așezat pe spinarea lui. Degeaba. Numai cu ajutorul tovarășilor săi a putut să scoată din fluviu peștele care cîntărea 76 kg.*

Miyadi, *profesor la Universitatea din Kioto (Japonia), după o lungă perioadă de observație a identificat 30 de sunete la care maimuțele numite machi, sînt atente. A observat de exemplu că dacă „pichetul" — una dintre maimuțe care stă de strajă în timp ce celelalte mănîncă sau se odihnesc — strigă sunetul „coaa", atunci toate maimuțele se strîng în grup. Sunetul „coaa", după observația profesorului, este o chemare la drum. Iar după ce s-au grupat, fiecare maimuță răspunde prin sunetul „vii", aprobînd plecarea. S-a tras concluzia că și mormăitul înseamnă ceva la maimuță. De exemplu, pe un timp furtunos, pe o bandă de magnetofon s-a fixat mormăitul maimuțelor și cînd, pe o zi însorită magnetofonul a fost pus în funcțiune, maimuțele, auzindu-l, s-au speriat și au fugit ascunzîndu-se de furtună. Aceste experiențe dovedesc că între aceste maimuțe există un fel de formă a vorbirii, o vorbire rudimentară.*

In părțile răsăritene *ale Boliviei crește un fel de cactus, care în perioada secetoasă trăiește și se hrănește cu apa strînsă pe timpul ploios. Sub fiecare frunză este un mic bidon care e plin cu un lichid de culoare brună, gustos și răcoritor și pentru om. Planta aceasta a salvat mulți călători în pustiurile secetoase ale Boliviei.*

Crocodilul *în timp ce mănîncă cu poftă viețuitoarele din jur ...plînge. Dar să nu creadă nimeni că de mila celor pieriți. Nicidecum. Regele Nilului nu-i chiar așa de milos. Biologul suedez Fönge și americanul Nilson, pe baza unor experiențe acvatice, au stabilit că crocodilul elimină, prin lacrimi, surplusul de sare din organismul său. Faptul că „plînge" tocmai cînd mănîncă este o simplă întîmplare.*

Din 1954 *cercetătorii piscicoli de prin părțile Oceanului Atlantic (America de Nord) au făcut anumite semne pe 1 172 de pești thon. Aceasta pentru stabilirea perioadei de migrație a peștilor, vitezei cu care se deplasează și schimbările survenite în greutate. Foarte rar se întîmplă ca un pescar să prindă un pește purtînd asemenea semne... Este de domeniul senzaționalului, de exemplu, că pe malurile Bergenului (Norvegia), nu de mult au fost prinși doi pești care au parcurs oceanul cu o viteză uimitoare. Ei au primit semnele în primăvara anului 1963, la stațiunea biologică de la Massachustts, iar peste patru luni au și picat în plasă; în 4 luni de zile cei doi thoni au străbătut 4 200 mile cu o viteză zilnică de 35 mile, greutatea lor crescînd cu 7,4 la sută.*

Păstorul înaripat *singurul de acest fel din lume, este un struț care păzește aproximativ 100 de oi la o fermă din Australia. Stăpînul și-a învățat struțul cu toate îndeletnicirile păstoritului, transformîndu-l într-un original păstor. Astfel, struțul nu mai are nevoie de alt ajutor în paza oilor.*

MAGAZIN

Din fauna patriei

Rațele

De data asta ne pregătim să plecăm la vînătoare de rațe. Ne echipăm cu toate cele necesare pentru o asemenea treabă.

Deocamdată, pentru noi pușca este prea mare, așa că ne vom echipa cu aparatul de fotografiat cu care vom căuta să „impușcăm" cît mai multe rațe. Imaginile ce le vom captura vor constitui trofeele noastre cu care vom putea forma un adevărat tablou vînătoresc.

Ne vom atașa pe lîngă vînătorii adevărați și vom porni cu ei în așa fel încît să fim pe baltă înainte de răsăritul soarelui sau seara înainte de apusul lui, deoarece în aceste perioade rațele se pot vîna cel mai bine.

In țara noastră trăiesc mai multe feluri de rațe, dar cea mai des întîlnită este rața sălbatică mare. Aproape nu este baltă în care să nu fie prezentă această pasăre. Rățoiul este frumos colorat, fiind brun-cenușiu pe spate, cu capul și gîtul verzui cu reflexe metalice și cu un inel alb la gît.

Rața sălbatică este o foarte bună înotătoare și zburătoare. O rudă bună a raței mari — rața cîrîietoare — zboară cu 120 km pe oră, fiind o adevărată... mașină de curse. Dar pe cît de bună înotătoare și zburătoare, pe atît de greu merge pe uscat; de unde și vorba „a merge ca o rață", adică legănîndu-se de la dreapta la stînga, dar și dinainte îndărăt. Din neamul raţelor mari se trag și rațele noastre domestice.

Rațele își construiesc cuibul fie în scorburile sălciilor, fie în rogoz, papiriș sau în locuri destul de curioase, așa cum a fost cel de pe malul lacului Razelm, cînd o rață sălbatică și-a scos puii în podul unei case. Mult s-au mai minunat oamenii văzînd puii de rață ce își dădeau drumul de la înălțimea casei, aterizînd cu bine datorită pufului ce îi ținea ca o parașută. După ce au ajuns jos, au alergat cu toții la apă, împreună cu mama lor.

Dar mai sînt și alte rațe care cuibăresc la noi și le găsim în această perioadă. Astfel, sînt rațele cîrîietoare care au o dungă albă, ca o geană, deasupra ochiului, sau rața pestriță care este mai rară pentru țara noastră.

Altele vor sosi în țara noastră iarna împinse de frigul din nord.

LUCIAN MANOLACHE

Din toată lumea

STAȚIE SEISMOLOGICĂ PE FUNDUL MĂRII

In fața coastei Californiei, la 115 mile sud-vest de Point Arena, a fost dată în funcțiune prima stație seismologică de pe fundul mării. Este vorba de un instrument legat printr-un cablu de stația de coastă prin care transmite automat indicații despre ondulațiile seismice de pe fundul Pacificului. Stația de coastă poate transmite stației submarine și anumite comenzi. Avantajul stației submarine constă în aceea că ea nu este influențată de zgomotele și tulburările atmosferice.

LAC DE CERNEALĂ

În apropierea orașului algerian Sidi-bel-Abbes se află un lac miraculos. Cu apa lui se poate scrie pe hîrtie ca și cu cerneală.

Lacul este alimentat de două rîuri, unul bogat în săruri de fier, celălalt în fosile animale și vegetale. Apele acestora, amestecîndu-se, formează un lichid cu proprietățile cernelii.

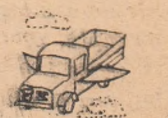
ȘOSEA PAVATĂ CU... STICLĂ

Una din șoselele de acces spre Copenhaga a fost pavată pe o distanță de cîțiva kilometri cu sticlă granulată. Avantajele acestui pavaj constau în aceea că el se uzează foarte greu și exclude derapările. Totodată, lumina aruncată în timpul nopții este în bună parte absorbită de suprafața șoselei, ceea ce duce la atenuarea ei.

CAMIONUL ZBURĂTOR

Camionul zburător construit în Anglia se comportă pe stradă ca un vehicul obișnuit, dar la nevoie poate decola vertical și zboară transportînd două tone de încărcătură utilă cu 350 km/h.

Cine știe răspunde

1. Muiați marginea unei bucăți de zahăr cubic în cafea. Ce observați?
2. De ce hîrtia de filtru absoarbe apa?
3. Apa udă sticla?
4. Datorită acțiunii căror forțe apa din pămînt ajunge în frunzele și fructele pomului?
5. Zăpada apără semănăturile de îngheț. Care e explicația?
6. De ce sobele de fier încălzesc mai repede decît sobele de faianță?
7. De ce lemnul este mai potrivit pentru un mîner de vătrai?
8. Membrana microfoanelor poate fi făcută din tablă de cupru?

Exerciții recreative

In fața noastră, pe masă, se află șase pahare, dintre care trei sînt pline cu apă, iar alte trei sînt goale. Aranjați toate paharele într-o ordine alternativă, adică unul gol și unul plin, ș.a.m.d., însă cu o condiție: nu aveți voie să luați în mînă decît un singur pahar.

De acasă pînă la școală un elev are de mers 2,880 km, pe care-i parcurge pe bicicletă, cu o viteză de 12 km/oră. Spre casă el vine cu bicicleta la vale și de aceea parcurge drumul cu o viteză de 18 km/oră.

Cu ce viteză medie face drumul elevul de acasă pînă la școală?

In 6 mingi albe se află 6 mingi albastre. Fiecare minge albastră conține cîte 6 mingi roșii, iar în fiecare minge roșie se află cîte 6 mingi verzi. Cîte mingi sînt în total?

(NOTA REDACȚIEI: Răspundeți la aceste probleme și scrieți redacției. Celor care vor răspunde bine, li se va publica numele).

TEHNICO-

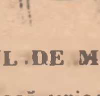
Aflați că...

URȘII POLARI, cînd stau la pîndă în apropierea prăzii, își acoperă în mod instinctiv nasul negru cu laba albă, pentru a se distinge cît mai puțin din decorul imaculat al regiunilor arctice.

PAIANJENUL ÎN AJUTORUL PESCARULUI

Impletirea și repararea plaselor pescărești este o muncă migăloasă cu care se pierde mult timp. Totuși, pentru locuitorii unor regiuni de pe litoralul Iranului de Vest nu este o treabă chiar atît de grea. Pescarii de aici confecționează un cadru mare de bambus, legat cu liane, și îl transportă în junglă, unde îl atîrnă de un copac în locuri unde trăiesc păianjeni vînători de păsări. Dimineața, pescarii își iau din copac plasa țesută în timpul nopții de acești păianjeni. O asemenea mreajă ține cu ușurință 2—3 kg de pește.

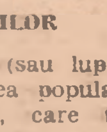
ELEFANTUL DE MARE

...este o focă uriașă. Elefantul de mare are 7 m lungime, iar greutatea lui atinge 2000 kg.

INVIORAȚI-VĂ FLORILE

După o iarnă grea florile ținute în casă se pot veșteji. Dar ele pot fi însănătoșite printr-o injecție în tulpină cu următoarea soluție: 1 g zahăr, 1 g glicerină, 1 gr apă distilată.

LUPUL BĂLȚILOR

Peștele-lup (sau lupul bălților) este denumirea populară a unui pește răpitor, care trăiește în apele dulci din țara noastră. Avatul — peștele despre care este vorba — poate atinge 80 cm lungime și greutatea maximă de 14 kg. El trăiește în apele curgătoare, de șes, mai ales în Dunăre, de unde pătrunde primăvara în bălți

Iată-i, în fotografie, pe cosmonauții sovietici: pilotul-cosmonaut V. M. Komarov; candidat în științe tehnice K. P. Feoktistov și medicul-cosmonaut B. B. Egorov care, pentru prima dată în lume, au înconjurat Pămîntul la bordul unei nave cu 3 locuri.

ȘTIINȚIFIC

Concursul de corespondențe și desene

Cea mai interesantă întîmplare din clasă

O prietenie care va dăinui

Eram în ora de istorie. Explicația interesantă a tovarășei profesoare parcă ne prinsese într-o vrajă. Deodată, vraja se rupse și un rîs înfundat ne sustrase atenția. Ce se întîmplase ? In penultima bancă, — căci de acolo pornise rîsul — stăteau doi buni prieteni : Sandu și Mihai. Locuiesc pe aceeași stradă, casele lor se învecinează. Amîndoi sînt prieteni de la grădiniță. Pe Sandu îl știm cu toții ca un coleg liniștit, un pionier harnic. Mihai însă, e gălăgios și leneș, de aceea nu l-am primit nici în organizația de pionieri. Aceasta nu era singura lecție deranjată de el. Ne mai deranjase și în alte ore...

Și atunci, pionierii n-au mai tolerat această indisciplină. Sandu se simțea și el rușinat pentru prietenul său. De aceea, promise că se va strădui să-și ajute colegul.

A doua zi, Sandu a încercat să-și facă lecțiile împreună cu Mihai. Dar în ziua următoare Sandu a venit tot amărît la școală.

Atunci, împreună cu tovarășa dirigintă, l-am sfătuit pe Sandu să aibă mai multă răbdare. Să mai încerce.

— Nu reușesc să-l conving pe Mihai să învețe, ne-a spus el.

Săptămînile următoare, Sandu a citit împreună cu Mihai cărți istorice ca „Spartacus", „Petru I", apoi i-a propus prietenului său să întocmească un album istoric. Mihai a fost încîntat. Albumul a ieșit minunat. Rezultatele stăruinței lui Sandu n-au fost numai acestea. Mihai este acum parcă alt coleg : liniștit, cuminte, învață. Ba, l-am propus să meargă și la Casa pionierilor.

Dacă veniți acum în clasă, la noi, și deschideți catalogul în dreptul lui Dănilă Mihai, veți vedea pe lîngă cîteva note rele (cele vechi), note noi, de la 6 în sus. Să nu vă mirați. Acum, Mihai învață cu multă hărnicie. Și Sandu, este tare bucuros. Iată deci o prietenie adevărată, o prietenie care va dăinui.

GHEORGHIU N. FLORIN
cl. a VII-a B.
Școala generală de 8 ani nr. 1,
Huși.

Cea mai interesantă acțiune la care am participat:

La cules de struguri

...Ne aflăm la școală. Așteptăm camionul G.A.C. și nu trece timp mult și camionul sosește. In cabină se află tovarășul președinte și brigadierul gospodăriei. Inainte de a pleca, un pionier întreabă pe tovarășul brigadier.

— Tovarășe brigadier, astăzi unde vom merge ?

— Azi, toți pionierii veți merge cu mine la cea mai plăcută muncă și anume la culesul viei. Ce părere aveți ?

— E foarte plăcut, răspunseră pionierii într-un glas.

Apoi toți, cuprinși de nerăbdare, ne urcăm voioși în camion. Camionul pornește vijelios, aducîndu-ne în față un miros plăcut de toamnă.

După un drum cu camionul, ajungem la G.A.C. Bumbești-Pițic. Tovarășul brigadier coboară primul din cabină, apoi după dînsul — noi. Ne grupăm doi cîte doi și conduși de tovarășul brigadier urcăm o coastă, iar după puțin timp ajungem la punctul stabilit.

Ce priveliște ! Intinderi nesfîrșite de vie ! Ciorchinii de struguri mari și grei strălucesc în soare. Ne împărțim în mai multe grupe și începem lucrul. Alături de noi, tovarășul brigadier ne explică cum să rupem strugurii, să-i așezăm în coșuri și... să mîncăm după pofta inimii.

Munca noastră are rezultate : întinderea mare a podgoriei se apropie de terminat cu culesul.

A treia zi ne întîlnim față în față cu harnicii colectiviști. Toți ne mulțumesc de ajutorul dat la culesul recoltei.

Am plecat spre casă bucuroși că am putut să dăm o mînă de ajutor la strînsul recoltei la G.A.C. Bumbești-Pițic și am povestit părinților despre bogățiile văzute pe tarlalele G.A.C.

POPESCU I. DOREL
cl. a V-a, Școala de 8 ani
comuna Pociovaliștea, Gilort

Mihaela Peneș campioană olimpică

Vă mai amintiți ? In ajunul Olimpiadei, la rubrica noastră sportivă, v-am făcut cunoștință cu eleva Mihaela Peneș, de la Școala medie nr. 35 din București. Scriam atunci că primii pași în sport i-a făcut pe vremea cînd încă mai purta cravata roșie de pionier. In zilele Spartachiadei republicane, Mihaela a doborît recordul mondial la suliță junioare, iar cîteva săptămîni mai tîrziu a cucerit și titlul de campioană a Europei la junioare. Toți specialiștii vedeau, în Mihaela Peneș o speranță a atletismului romînesc. Cu gîndul la Olimpiada din Mexic, din 1968, ca să se familiarizeze cu marile întreceri, ea a fost trimisă la Tokio.

In cea de-a șasea zi a Jocurilor Olimpice, pe toate lungimile de undă, posturile de radio și televiziune anunțau senzaționala veste de la Tokio.

ȘTIRI ȘI REPORTAJE DE LA J. O.

„O romînă în vîrstă de 17 ani, Mihaela Peneș, a spulberat toate iluziile marilor „ași", în frunte cu Elvira Ozolina și Elena Gorceakova, cucerind medalia olimpică de aur la aruncarea suliței". Ziaristul francez Marcel Hausenne, care în urmă cu 15 ani era un excelent semifondist, prezent acum la marea întrecere de la Tokio, a declarat : *„De cînd sînt n-am asistat la o surpriză mai mare decît cea de azi. Acum, Romînia nu mai are numai pe Iolanda Balaș. Peneș este extraordinară, Și cînd te gîndești că nu are decît 17 ani".*

După concurs, Mihaela fiind asaltată de zeci de fotoreporteri de pretutindeni, a făcut următoarea declarație : *„Am realizat ceea ce nici nu visam. Acum cîteva minute, de emoție, nici nu știam cum mă cheamă. Iar acum, iată-mă campioană olimpică".*

In aceeași zi, colegii de clasă i-au adresat următoarele rînduri : **„Dragă Mihaela, medalia ta de aur a căzut ca un meteor în ora noastră de fizică. Nici nu-ți putem spune cît de mare a fost bucuria noastră cînd am aflat de succesul tău. Felicitări ! Te așteptăm cu multă nerăbdare. Clasa a XI-a, Școala medie nr. 35 București".**

Aceleași calde felicitări le adresăm și noi proaspetei campioane olimpice.

RADU BOPA

La Tokio, întrecerile continuă

• IOLANDA BALAȘ, DIN NOU CAMPIOANA OLIMPICĂ • BOXERII ȘI LUPTĂTORII ROMÎNI LA ÎNALȚIME • TABELELE RECORDURILOR OLIMPICE ȘI MONDIALE MODIFICATE ÎN FIECARE ZI

Iolanda Balaș în timpul unui antrenament

La Tokio, sub stindardul drapelului olimpic, întrecerea celor mai buni sportivi ai lumii continuă. Despre actuala ediție cu siguranță că se va scrie cu litere de aur în istoria Jocurilor Olimpice. La nici o ediție de pînă acum n-a fost o luptă atît de dîrză pentru cucerirea mult rîvnitelor medalii. Nenumăratele recorduri olimpice și mondiale, doborîte, sînt o dovadă a temeinicei pregătiri a dorinței de a învinge a fiecărui sportiv.

Iată cîteva dintre noile recorduri olimpice și mondiale : 10 000 m : B. Mills (S.U.A.) 28 min., 24 sec. 4. ; 100 m PLAT bărbați : R. Hayes (S.U.A.) 10 sec.; 400 m FEMEI: Betty Guthbert (Australia) : 52 sec. ; **DISC bărbați : A. Oerter (S.U.A.) : 61 m ; PENTATLON : Irina Press (U.R.S.S.) : 5 246 p. ; 200 m bărbați : H. Carr (S.U.A.): 20 min., 3 sec. ; 3 000 m OBSTACOLE : G. Roelants (Belgia) : 8 min., 30 sec. 8. ; TRIPLU SALT : J. Schmidt (Polonia) : 16,85 m.**

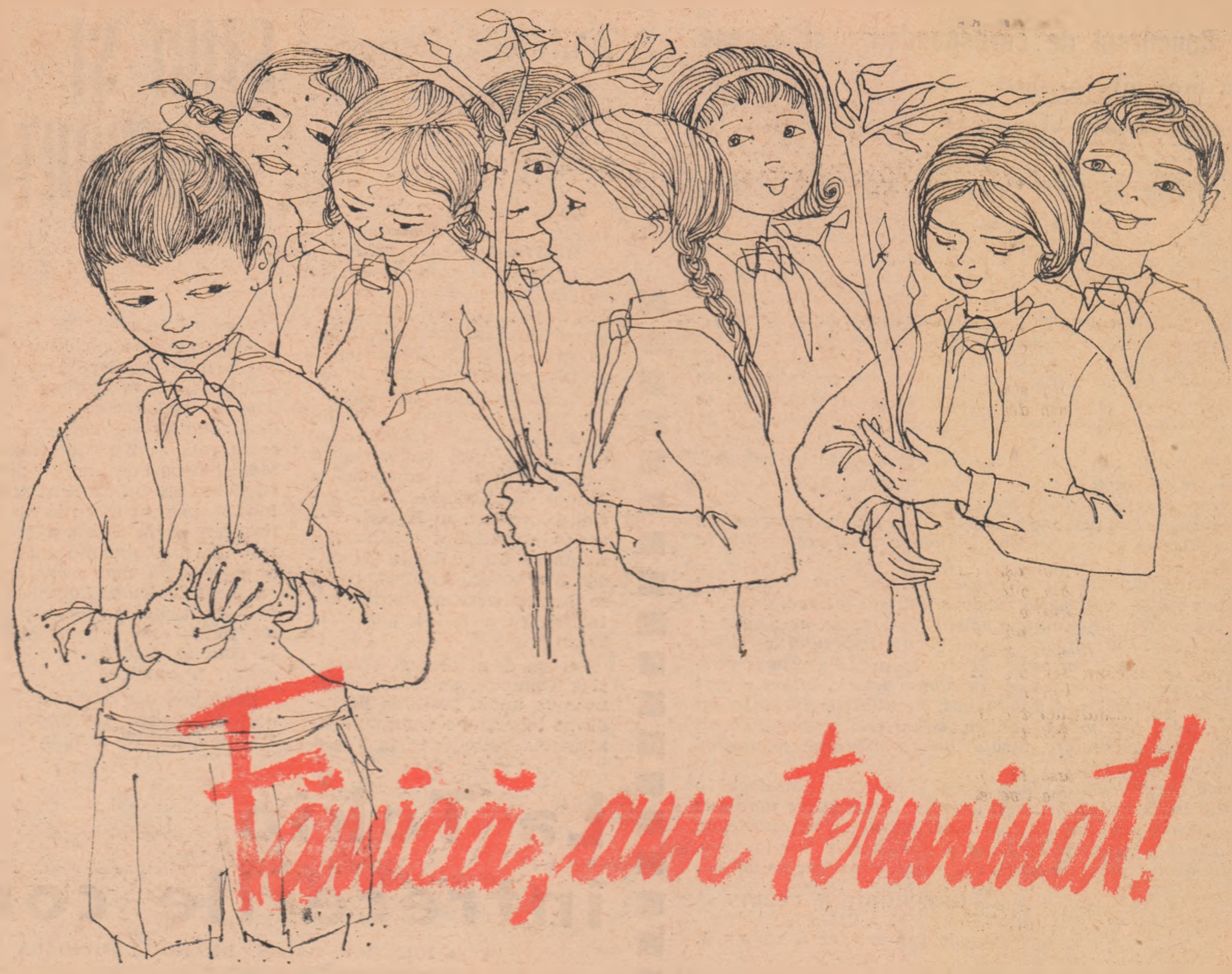
Și în celelalte discipline sportive s-au doborît recorduri mondiale și olimpice.

La marea întrecere, mulți dintre sportivii noștri au cucerit inimile zecilor de mii de spectatori pentru frumoasa lor evoluție. Iolanda Balaș începe lupta cu centimetrii. Ștacheta este ridicată la 1,90 m. Pe stadionul „Național" din Tokio, parcă nimeni nu mai respiră, pentru ca numai după cîteva momente să izbucnească în urale : Ioli a noastră a doborît, pentru a doua oară consecutiv, recordul olimpic. Pe pieptul ei strălucește din nou, medalia de aur.

In următoarea zi, a șasea intră în concurs și sulițașele. In finală, **PENEȘ MIHAELA**, aruncînd din prima încercare 60,54 m, cucerește medalia de aur corectînd totodată cu 4 m recordul național deținut pînă în acel moment de Maria Diaconescu.

Boxerii și luptătorii noștri continuă seria succeselor. In meciurile susținute pînă acum ei au învins adversari recunoscuți în toată lumea sportivă. In întîlnirile următoare, așteptăm de la ei aceeași frumoasă comportare.

Fănică, am terminat!

Povestire de: Fodor Sándor

Desen de: A. Mihăilescu

Nu s-a mirat nimeni că Fănică a fost ales președinte la grupa întîi a detașamentului patru. Doar era elev bun, coleg bun... Ce-i drept, se mai găseau în clasa lui și alți elevi buni ; președinți însă erau numai doi : el, adică Fănică, și Rodica.

Intr-o zi, unitatea a plecat la plantatul puieților. Fănică bănuia că nu se va putea întrece cu cei mari, cei dintr-a VII-a și a VI-a, dar era ferm hotărît să planteze mai mulți puieți decît grupa Rodicăi. De aceea, voia să arate, încă de la plecare, că grupa lui e mai acătării. A aliniat pe toți cei unsprezece pionieri din grupă în șir, și cu un „înainte-marș !“ a început să comande : „Un-doi, stîng, stîng-drept-stîng !“ Petrică bătea sîrguincios toba, iar roabele, la capătul șirului, scîrțîiau de parcă ar fi intrat și ele în ritmul marșului. Treaba a mers strașnic, dar grupa Rodicăi a plantat cu vreo treizeci de puieți mai mult ; cu toate că, n-aveau nici roabe cu ei, și nici cadența nu o țineau pe stradă...

După ce s-au aflat rezultatele, Fănică a adunat grupa în jurul său.

— M-ați făcut de rușine ! Să nu se mai întîmple niciodată așa ceva, că...

Ce urma să fie atunci, la repezeală, nici Fănică nu știa. De aceea, își drese glasul și adăugă :

— Am terminat !

— De ce te-am făcut de rușine ? — vru să-l întrebe Petruța. Mai bine te-ai bucura; că tovarășul instructor ne-a lăudat pe toți.

— Dar grupa a doua a obținut rezultate mai bune !

— Și ce dacă ?

— Nici un „și ce dacă“. Asta-i rușine ! Am terminat !

Pionierii n-au prea înțeles reproșul. Doar ei s-au străduit să muncească bine.

A doua zi, Fănică se postă în fața Rodicăi Mihăilescu :

— Tovarășă președintă, grupa întîi cheamă la întrecere, la învățătură, grupa a doua ! Am terminat !

— Ia ascultă, măi — se miră Rodica, — ce-ai „terminat“ ?

— Eu nu sînt „Ia ascultă, măi“ ci „Ia ascultați tovarășe președinte“ iar, „am terminat !“ înseamnă că nu mai am nimic de spus.

Rodica a pufnit în rîs.

— Fănică, tu ai căpiat !

Fănică, în loc de răspuns, a măsurat-o pe președinta grupei a doua cu o privire disprețuitoare, — ea tot n-avea nici cel mai elementar simț al disciplinei ostășești — și și-a adunat grupa.

— De acum încolo, toată grupa trebuie să ia numai 9 și 10. Cine nu înțelege la vreun obiect, sau nu știe să-și facă temele, se prezintă la tovarășul președinte al grupei, adică la mine. Am terminat !

— Măi, Fănică... — zîmbi Petruța, care voia să spună că n-are rost să facă atîta gălăgie, dar Fănică a întrerupt-o.

— Eu, pentru dumneata, pionierа Comșa Petruța, atunci cînd e vorba de probleme de organizație, nu sînt „măi, Fănică“. In asemenea cazuri, eu sînt „tovarășul președinte Popescu“. Am terminat !

Cei din grupele întîi și a doua ale clasei a IV-a se priviră între ei și începură să chicotească, dar tovarășul președinte Popescu părăsi clasa cu capul sus, mîndru, dîndu-le să înțeleagă că... s-a terminat cu comentariile !

Fiind așa fălos, Fănică n-a observat cum, mai mult în bătaie de joc, colegii săi nu-l slăbeau din „tovarășe președinte“ și că pînă și în pauză, la șotron, îl strigau așa. Peste cîteva zile, Grecea Vasilica s-a încurcat la tablă, iar tovarășa învățătoare i-a pus în catalog un cinci anemic.

— Ce ți-am poruncit eu dumitale, pionieră Grecea Vasilica ? o luă la rost, în pauză, tovarășul președinte. De ce ai luat 5 în loc de 9 ? Și dacă n-ai știut cum să te pregătești, de ce nu te-ai prezentat la mine ?

Vasilica își lăsase capul în jos. Era tare abătută.

— Ea trebuia să învețe, de ce să se prezinte la tine ? interveni Timaru Gheorghe.

— Pentru că așa am hotărît. Și hotărîrile nu se discută. Am terminat !

— Ba, n-ai „terminat“, — se înfurie Gheorghiță. Cine ești tu ?

— Pentru vorbele acestea, tovarășe pionier Timaru, veți răspunde în fața detașamentului, — amenință Fănică, și cînd văzu că toată clasa rîde, îl podidiră lacrimile și uită să adauge vorba sa preferată „am terminat !“. Fugi din clasă și se îndreptă spre cancelaria profesorilor, căutînd-o pe tovarășa instructoare.

— Tovarășă instructoare, oamenii mei au căzut sub o influență rea.

— Nu mai spune ! — zîmbi tovarășa instructoare, spre marea supărare a lui Fănică. Auzise și ea cîte ceva despre purtările arogante ale băiatului, dar nu intervenise pînă atunci, așteptînd să vadă încotro se vor îndrepta lucrurile.

— Știi ce, Fănică? In pauza mare să rămîneți în clasă. Vom discuta despre toate acestea... De acord ?

E drept, Fănică s-ar fi bucurat mai mult dacă tovarășa instructoare l-ar fi intitulat „tovarășe președinte“, dar se întoarse totuși liniștit în clasă. O să vadă tovarășii pionieri !... In pauza mare, se va ține adunarea grupei, tovarășa instructoare o să critice grupa și mai ales pe tovarășul pionier Timaru și pe Grecea Vasilica. Cine știe, poate indisciplina și nesupunerea de azi o să-l coste scump pe Timaru. Iar Vasilica o să învețe minte să nu mai ia 5.

In pauza mare au rămas în clasă grupele. Degeaba a poruncit Fănică celeilalte grupe să iasă, degeaba a zis chiar și de zece ori „am terminat !“, că nimeni nu i-a dat ascultare.

Marea surpriză a urmat însă după aceea.

— Se poartă, tovarășă instructoare, ca și cum n-ar fi coleg cu noi — zise Timaru Gheorghiță. Noi între noi o să-l chemăm de-acum „Fănică, am terminat !“.

— Intr-o carte veche de povești am citit despre un majur — zise Mihăilescu Rodica, cerînd cuvîntul. Fănică ăsta începe să fie exact ca el.

Fănică stătea cu ochii căscați, așteptînd să vadă cînd va interveni tovarășa instructoare, cînd îi va lua la rost pe pionierii care-l criticau. Dar tovarășa instructoare n-a intervenit. In schimb, a spus, la urmă, că e frumoasă dorința lui Fănică de a-și vedea grupa în frunte la toate, de a avea în grupă numai rezultate bune la învățătură, numai că, un conducător nu trebuie să uite niciodată că nu grupa e pentru el, ci el e pentru grupă; nu prin dispoziții și ordine, ci prin exemplul său, cu sfaturi bune, să le vină celorlalți în ajutor. Desigur, nici Vasilica n-a fost uitată. Cinciul amintit la adunare a făcut-o din nou să lase capu-n jos.

Fănică rămăsese cufundat într-o tăcere adîncă. N-a spus și n-a promis nimic. Dar a doua zi, cînd Verdeș Marian i-a zis în glumă „tovarășe președinte“ și l-a luat cu „dumneata“, Fănică s-a uitat la el cu o privire rugătoare :

— Fii bun și nu-mi mai spune „tovarășe președinte“... spune-mi așa, simplu, Fănică.

— Ai terminat ?

— Nu — a răspuns Fănică, zîmbind, dacă voi nu vreți, atunci n-am... terminat.

Traducere de EUGEN HADAI

CALIFICARE

Aveam în ochi adunate cîmpii
Cu dimineți lăptoase,
Trezite-n ciripit de vrăbii,
Și-amiezi cu ciocîrlii.

Țesălam roibii timpului
Și-i făceam călăuze
Prin coclaurile spațiului
Să caut altoaie de poezii.

Poezia, fluidă, trecea pe lîngă mine,
Îmi atingea pulpana,
Dar îmi lăsa uscată pana
Și, găunoase, cîteva rime.

Aici, însă, pe șantier,
Am găsit primele aurore
Și treptele zorilor spre cer.
Numai la început mi s-a părut
prozaic
Amestecul de mortar,
De cărămidă și var.

Apoi am învățat să pun
Cascadele cerului în balcoane
Și să adun
Și dimineți, și amiezi,
În casele cu geamuri albastre
Și în spațiile verzi.

În jurul ochilor
Au început să se adune ridurile ;
Tot cătînd pe sub streașina lor
Să crească mai drepte și mai înalte
Zidurile.
Și tot măsurînd înălțimea
Cu prozaicul mortar și mistria,
Am învățat să scriu poezia.

M. CĂLIN

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București Piața „Scînteii“, telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii“